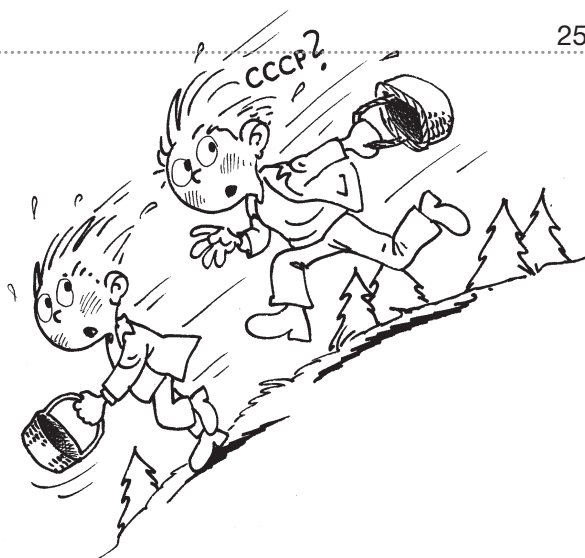

SPOMINI

na dolgobradega moža

Dve možnosti smo imeli šolarji in šolarke med poletnimi počitnicami, da smo si prislužili malce denarja za največje ljudsko slavo v Podjuni, za pliberški jormak. Tedaj smo bili veseli vsakega šilinga in groša, kakor smo do leta 2002 imenovali naš avstrijski denar. Prva možnost je bila nabiranje črnic, druga pa iskanje lisičk. Raje sem šel v gobe, kot pa da sem se ure in ure priklanjal do tal in z „riflom“ grabil okrogle, temnomodre kroglice,

ki so se večkrat znašle v ustih, ne pa v košari za črnice. Pa vendar smo večji del časa bili „v črnicah“, ne pa „v gobah“.

Nekega dne me je obiskal štirinajstletni fant, ki je bil z mano v daljnem sorodstvu. Odpravila sva se po gobe z velikim pričakovanjem polnih veder lepih, rumenih lisičk, ki bodo prinesle kup denarja. Po strmi globači sva prispela do najvišje točke Komlja, ker so se tam obetali najboljši prostori za rumeno dragocenost. Stvar je imela samo eno hibo: pobiranje gob je bilo na tem območju strogo prepovedano. Velike, z roko napisane črke na tablah so naju zaustavile. „A bova vseeno?“ sem ga zaskrbljen vprašal. „Seveda, jaz nimam strahu pred nikomer!“ mi je samozavestno odgovoril. Še preden sva našla prve gobe, se je na robu gozda pojavil velik mož z dolgo sivo brado. „Štiabar je štu, pa ruse tuj mo!“ sem zastrašen zavpil prijatelju Pepeju. Ko je slišal besedo „ruse“, je „po kalopeh“ zdirjal čez drn in strn in se šele kakih dvesto metrov nižje v gozdu spet ustavil. Ko sem ga veš zadihan končno dohitel, je preplašen vprašal: „Kje so Rusi?“ Misli je, da je Štiabar s seboj pripeljal ruske moške, torej RUSE, jaz pa sem le omenil, da ima „ruse“, se pravi brado. Ko sem mu končno raztolmačil stvar, je bil sicer pomirjen, a veselja do iskanja gob oba nisva več imela. Šla sva domov brez gob in se še dolgo smejala na račun najine strahopetnosti.

